

EL MELICACO BURLETA (14) LA VIDA ÉS SEGONS EL COLOR DEL MÒBIL PER ON ES MIRA

Un relat de: [Jacques Fiston](#)

LA VIDA ÉS SEGONS EL COLOR DEL MÒBIL DES D'ON ES MIRA

Fa uns mesos es va celebrar a Barcelona el "Mobile World Congress", que vol dir Congrés Mundial del Mòbil, però dit i escrit en anglès sembla més important i modern. Diuen que és tan bo per a la ciutat, que reporta tants beneficis i que econòmicament és una cosa extraordinària. A mi personalment, econòmicament ni un duro, veig més transit a la ciutat, el metro ple d'orientals (que ja estan acostumats a comprimir-se en aquest tipus de transport) i poca cosa més. Els qui em llegiu que sou molt més eixerits que jo potser em podreu explicar on és el benefici.

Aquest any per celebrar el sopar d'inauguració per part del monarca del país veí, els barcelonins van optar per aparcar el mòbil i fer us d'un mètode de comunicació molt antic però força eficaç: el tam-tam. Tinc un veí que em va confessar que s'havia comprat una cassola exclusivament per a practicar aquest tipus de comunicació.

Cal dir però, que per anar pel mon és més útil un mòbil que una tapa de cassola i una cullera de fusta.

Tornem al mòbil. Us adoneu de quina manera ha canviat les nostres vides aquesta andròmina? Només cal anar vint-i-cinc anys enrere. Si volies trucar a algú ho feies des de casa i si estaves al carrer, podies trucar des d'un bar o des d'una cabina telefònica. Ara ja podeu buscar que no en queda ni una (de cabines, de bars els que vulguis però no pots trucar).

Jo, sóc fan de la sèrie de televisió Star Trek, i quan era jovenet m'encantava l'aparell que el capità Kirk o el senyor Spock utilitzaven per comunicar-se. Es tractava d'una mena de capseta que se li obria una tapa i parlaven entre ells encara que estiguessin ben lluny l'un de l'altre. Aquells anys allò era ciència ficció, ara és realitat.

Els primers telèfons mòbils que es van comercialitzar eren enormes, pesaven un munt i calia carregar la bateria cada dos per tres. Amb els anys, la investigació, les tecnologies i els milions invertits, han anat disminuint de mida i augmentant en prestacions i, sobretot, de preu.

Coneixeu a algú que no tingui un trasto d'aquests? Jo no conec ningú.

Ara, a mi em sembla que en fem un gra massa i com deia el meu pare, totes les masses piquen. Fixeu-vos al carrer, al metro, a l'autobús, al cinema, al teatre, a la feina, al restaurant, a qualsevol lloc que aneu veureu un munt de gent amorrada al mòbil. És com si la seva supervivència depengués de la contemplació d'aquest aparell.

Més d'una vegada anant pel carrer he topat amb algú que caminava mirant el mòbil, i si els dius alguna cosa, s'empenyen! Al·lucino amb la rapidesa que els joves i els qui no ho són tant, fan anar els dits per escriure un missatge de WhatsApp (que vol dir "aplicació de hola com va?"). A la que algú sent el tiroliro del mòbil, no triga ni mig segon en agafar-lo, la salvació de la humanitat deu dependre d'aquella trucada! Hi ha qui fins i tot et deixa amb la paraula a la boca "Perdona, és un moment" et diu, es plantofa el mòbil a l'orella i tu, et quedes amb un pam de nas. Estaré eternament agraït a la legió de salvadors de la humanitat que hi ha per tot arreu.

Un tema a part són aquells inconscients que no només parlen pel mòbil mentre condueixen, sinó que fins i tot hi xategen. Esgarrifós!

Menys perillosos són els qui ho graven tot amb el mòbil. Estan tan enganxats a aquest artefacte que són incapaços de mirar les coses en directe i ho han de fer a través de la pantalleta de l'aparell. No sabria dir si resulta divertit o trist, veure centenars o milers de persones contemplant els focs artificials del piromusical de la Mercè, a través del omnipresent objecte. Em costa entendre com es pot visitar un museu i contemplar les pintures o les escultures filtrades per la pantalleta. Francament, no ho entenc.

Cada curs, el primer dia de classe hi ha un munt de pares i mares que graven i fotografien l'entrada dels nens a l'escola, us ben asseguro que és tot un espectacle. Aquest curs hi va haver una mare que va gravar l'entrada, la sortida, la primera excursió, la sortida de la seva filla de l'autocar, i perquè no pot entrar a les aules perquè estic segur que també la filmaria pintant i dibuixant. I per què? Per ensenyar-ho als avis?, per mostrar-ho als amics?, per fer un muntatge quan la nena faci divuit anys? Pobra nena!

Hi ha qui empès per un afany de guardar les imatges de la seva vida com si fos un reporter de la revista "National Geographic", filma amb el mòbil el part dels seus fills. De debò, jo he vist néixer els meus fills i no és per anar-ho penjant al "facebook".

He de confessar que jo pertanyo a la prehistòria tecnològica i sóc incapaç de diferenciar un "ipad" d'un "smartfone" d'un "ifone" o de qualsevol altre aparell d'aquesta espècie.

En fi, que entre comunicacions estratosfèriques, realitats virtuals (es veu que no en tenim prou amb la realitat "real") i altres prestacions acabaré per creure que vivim en un mon de ciència ficció, com si estiguéssim a Matrix, que per cert, no vaig entendre res de la pel·lícula, vosaltres sí?

Bé vaig a treure la pols a la cassola i a practicar una mica amb el tam-tam, per si el monarca torna a passejar la barba per la ciutat.

Fins el proper "melicaco"

Joan Carles Franquet (2018).